

na oba stejně se vztahující ocenil v příčině každého jednotlivého z nich způsobem různým a že tento v rozsudku nevysvětlený a neodůvodněný postup soudu vedl k odsouzení jednoho a ke sprostění druhého z obou obžalovaných. Že tomu tak, prozrazuje sama zmateční stížnost, shrnujíc své vývody v námitku, že veškeré důvody, o něž soud opírá odsouzení S-ovo, platí doslovně také v neprospěch obžalovaného L-a. Ostatně, jak bylo při rozboru zmateční stížnosti obžalovaného Jana S-a dovedeno, nelze v pouhém bohoslužebném výkonu u oltáře bez jakéhokoliv dalšího svémocného nakládání s předměty majetku jiného spatřovati vykonání násilí na jmění a statku jiného. Nalézací soud zjišťuje, že L. zahrál na varhany a že tak učinil jedinečně za tím účelem, by je uchránil od poškození, ježto na ně hrála neuměle ruka nepovolaná. Toto jednání obžalovaného Václava L-a nelze rovněž označiti jako vykonání násilí na jmění a statku. Tu platí tytéž úvahy, jež v tomto směru byly vysloveny při výkladu zákonného pojmu »vykonání násilí na jmění a statku« ohledně obžalovaného Jana S-a. Tím ovšem padá také výtká zmatku dle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., již činí zmateční stížnost státního zastupitelství rozsudku sprostujícímu obžalovaného L-a. Jako vesměs neodůvodněné dlužno označiti také vývody, jimiž odporuje zmateční stížnost státního zastupitelství sprostující části rozsudkového výroku s hlediska důvodu zmatečnosti dle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. ohledně ostatních obžalovaných. Vždyť rozsudkové důvody neobsahují žádného zjištění a také zmateční stížnost ani netvrdí, že tito obžalovaní nějaké a jaké násilí v kostele vykonali. Pouze ohledně obžalovaného Jana V-a zjišťuje rozsudek, že S-ovi pomáhal při oblékání jeho vlastního roucha. Když však předsevzetí bohoslužebného obřadu S-em u oltáře v katolickém kostele není považováno za vykonání násilí na jmění a statku, nelze také u obžalovaného V-a konstruovati spolupachatelství neb spoluvinu na jednání, jež žádným trestním činem není. Bylo proto zmateční stížnost státního zastupitelství jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 1443.

Železniční strážník jest oprávněn stíhati i mimo těleso trati toho, kdo, neuposlechnuv jeho výzvy, opustiti trať, ho urazil.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1924, Kr I 582/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2. července 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle Šu 312 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že zde není přestupku Šu 312 tr. zák., poněvadž prý vůbec neurazil strážníka F-a, nýbrž pouze odmítl jeho nevlídné výroky. Ani F. ani L. nebyli ve

výkonu služby, ježto prý nebyli oprávněni stíhati obžalovaného, když byl trať na F-ovo vyzvání bezodkladně opustil a na trati ničeho nedovoleno se nedopustil; obžalovaný nemohl vědět a ani nevěděl, že má co činit se strážníky ve službě, poněvadž F. neměl ani kabátu ani čepice a o L-ovi vůbec nevěděl, proč ho pronásleduje. Stěžovatel nerušil ani nemařil prý služebního výkonu železničních strážníků a neměl vůbec úmyslu, dopustit se něčeho trestného. Nezachoval-li se v rozčilení a obraně proti oběma zřízencům správně, mohlo by jeho jednání býti posuzováno nejvýše jako urážka na cti (čís. 10 Šu 281 tr. ř.). Stížnost není odůvodněna. Dle Šu 93 dopravního řádu železničního ze dne 16. listopadu 1851 čís. 1 z roku 1852 jest obecnstvo povinno uposlechnouti služebních nařízení železničních zřízenců v stejnokroji, nebo opatřených služebním odznakem, nebo legitimací. Dle Šu 102 téhož dopravního řádu jsou železniční zřízenci oprávněni vykonávati moc policejní (ve všech případech, kde není policejní, nebo soudní moc po ruce) proti oněm osobám, které přestupují předpisy dopravního řádu a neuposlechnou jejich napomenutí, nebo které svým jednáním ruší nebo ohrožují bezpečnost dopravy. Dozorčí personál na trati jest povinen, každého, kdo nedovoleně na trať vstoupí, vyzvati, by ji opustil, a, zdráhá-li se tak učiniti, jest oprávněn, zadržeti ho a zaříditi, by byl předán nejbližší četnické stanici neb obecnímu úřadu, které jsou dle Šu 102 žel. dopr. řádu v takových případech povinny poskytnouti železničnímu personálu nejúčinnější pomoc. Z těchto předpisů plyne, že oba strážníci F. i L. byli nejen oprávněni, nýbrž dle služebních předpisů i povinni, obžalovaného, který nejen neuposlechl vyzvání F-ova, by opustil trať, na niž neoprávněně vstoupil, nýbrž ještě ho hrubě urazil, zjistiti a odevzdati obecnímu úřadu, nebo četnické stanici k potrestání, pokud se týče za tím účelem ho i mimo trať stíhati. První soud posoudil věc správně, uznáv, že oba strážníci byli ve výkonu služby, když jednali tak, jak jim služební předpisy nařizují, a jak rozsudek má za prokázáno. Poněvadž rozsudek zjišťuje, že strážník F. obžalovaného výslovně upozornil, že je strážníkem trati a že koná službu, jakož i že F. byl oděn stejnokrojem a že se dovolával pomoci druhého strážníka, který rovněž konal službu na trati, tak že to obžalovaný slyšel — jest námitka stěžovatelova, že nevěděl, že má co činit se strážníky ve službě, pouhým brojením proti opačnému skutkovému předpokladu rozsudku, jenž z celého obsahu rozsudku vyplývá. Vzhledem k tomu, že soud bezvadně také zjistil, že obžalovaný urazil strážníka F-a slovy (aby si na něj neotvíral hubu, že jsou všichni taková rota ajzenbonská, zlodějská) a L-a skutkem, udeřiv ho tak, že zabránil dalšímu svému stíhání (§ 313 druhý odst. tr. zák.), jsou splněny všechny předpoklady pro odsuzující výrok. Úmyslu, uraziti nebo služební výkon zmařiti, se ke skutkové podstatě přestupku Šu 312 tr. zák. (jak stěžovatel mylně za to má) nevyhledává. Byl-li urážlivým činem zmařen výkon služby, jak je zde zjištěno v případě L-ově, jest odůvodněno použití vyšší trestní sazby druhého odstavce Šu 313 tr. zák. Také v tomto směru jest rozsudek správným a zde není důvodu zmatečnosti čís. 11 Šu 281 tr. ř. Vývody zmateční stížnosti, které nevycházejí ve věcných námitkách ze skutkových

předpokladů rozsudku právě zmíněných musí zůstatí bez povšimnutí (§ 288 čís. 3 tr. ř.). Poněvadž jest splněna skutková podstata činu, ohroženého těžším trestem (§u 312 tr. zák.), netřeba uvažovati o tom, zda zakládá jednání obžalovaného pouze méně trestný, soukromožalobní přestupek urážky na cti.

Čís. 1444.

Pro pojem »svěření k dozoru« dle §u 132 tr. zák. není třeba, by zaměstnanec byl zaměstnavateli formálním úkonem svěřen.

Spadá sem poměr hlavy rodiny k mladistvé služebné, třeba ji byla do služby přijala manželka jeho.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1924, Kr II 44/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 25. listopadu 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení k smilstvu dle §u 132 III. tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Neprávem označuje stížnost s hlediska §u 281 čís. 9 a) tr. ř. právně pochybeným výrok soudu, že v tomto případě pokládati bylo T-ovou za dozoru obžalovaného svěřenou. Byť i pravdou bylo, že pouhý služební poměr ve smyslu čeledních zákonů nevyčerpává ještě pojmu svěření k dozoru, nelze přisvědčiti stížnosti, že poměr ten nezbytně toho vyžaduje, by zaměstnanec dozoru zaměstnatele výslovně a zvlášť byl svěřen rodiči, poručníkem nebo poručenským úřadem. Stačí, jak i rozsudek správně předpokládá, že svůdce měl podle všeobecných pravidel a názorů životních povinnost, bdíti nad mravním chováním a neporušeností osoby svěřené, čemuž jest nepochybně tak při mladistvé, zde sotva ještě 14leté služebné vůči hlavě domácnosti. Při tom bezvýznamna jest i okolnost, že snad T-ová do služby přijata byla ne přímo stěžovatelem, nýbrž jeho manželkou, ježto přijímání osob výpomocných v domácnosti pravidelně děje se způsobem takovým, povinnost k dozoru přes to však dána jest i tu hlavě domácnosti právě následkem tohoto jejího postavení.

Čís. 1445.

Při »udání vrchnosti« není třeba zvláště prokazovati, že udání bylo způsobilým, by vedlo k stíhání obviněného (§ 209 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 12. ledna 1924, Kr II 453/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu